

af skoven sættes rundt til halvdelen af normalværdien.

Hverken loven af 7. august 1922 eller finansministeriets bekendtgørelse af 15. februar 1923 giver særlige regler for hede- og klitplantager, og i overskyldrådets ovennævnte cirkulærer siges det herom blot, at fremgangsmåden ved udfindelse af grundværdien for skov som oftest ikke vil kunne finde anvendelse ved hede- og klitplantager, samt at grundværdien her i reglen må antages at ligge op ad grundværdien af tilsvarende jord på egnen, der ikke er indtaget til skov. Denne regel er ikke fyldestgørende. Forslagets regler om ansættelse af grundværdi for hede- og klitplantager og andre lignende nyplantninger går ud på, at grundværdien for plantager principielt skal sættes til 50 pct. af normalværdien ligesom ved egentlig skov, men at plantagens grundværdi på den ene side ikke kan sættes lavere end værdien af den omgivende jord af tilsvarende beskaffenhed, med mindre den er blevet undergivet fredskovspligt, og på den anden side ikke kan sættes højere end til 50 pct. af ejendomsværdien. Ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvornår plantagen må anses at have fået karakteren af egentlig skov (hvor grundværdien ansættes uden hensyn til størrelsen af ejendomsværdien), kan plantagens alder ikke benyttes som kriterium, idet forholdet i så henseende er meget forskelligt ved de forskellige plantager. Det afgørende må formentlig være, om plantagen har nået eller ved normal drift kunne have nået normalværdien, og i overensstemmelse hermed er forslagets regel på dette punkt udformet.

Til §§ 17—18.

De nugældende regler om fradrag i grundværdien for forbedringer findes i loven af 7. august 1922 § 3, stk. 2 nr. 4.

Forslagets regler i §§ 17—18 svarer i hovedsagen hertil, dog at der er ændringer på følgende punkter:

a) I modsætning til tidligere er det efter forslaget ikke nogen betingelse for ejerens ret til fradrag, at han har fremsat udtrykkelig begæring herom, men fradrag skal gives, når ejeren blot har givet de fornødne oplysninger.

Hertil bemærkes, at man i virkeligheden allerede i praksis har sat sig udover denne betingelse.

b) Det er derhos foreslået, at man frafalder den nugældende betingelse: at bekostningerne ved forbedringen ikke kan anses for vederlagt gennem den udbytteforøgelse, forbedringerne har medført. Dette skyldes de praktiske vanskeligheder ved anvendelsen af denne regel.

c) Til den gældende regel, hvorefter fradraget kun kan gives i det omfang, hvori forbedringerne må antages at have virket værdiforøgende ved ansættelsen, er ved forslagets § 18, stk. 2, foreslået indført den undtagelsesregel, at fradraget indenfor de der nævnte rammer skal ansættes lig med bekostningen, uafhængigt af hvilken indflydelse forbedringerne har haft på grundværdiansættelsen.

Undtagelsesreglen er begrænset til de tilfælde, hvor det offentlige — økonomisk eller teknisk — har medvirket ved gennemførelsen af forbedringsforanstaltninger omfattende ejendomme indenfor et bestemt afgrænset område, f. eks. større afvandsforetagender, når bidragene til anlægsudgifterne er fastsat og opkræves af en offentlig myndighed enten efter lovgivningen eller ifølge særlig aftale med ejerne; endvidere gælder reglen kun for de bidrag, der er pålignet grunden uafhængig af bebyggelse eller virksomhed på denne, d. v. s. hvor ejendommens samlede bidrag til anlægsudgifterne ved den pågældende forbedring er pålignet i forhold til grundens størrelse, facade, bonitet, o. l. eller i forhold til grundværdien.

Hvor bidraget helt eller delvis pålignes efter ejendomsværdien, ejendommens bebyggede areal eller lignende, kommer den almindelige regel i § 18, stk. 1, til anvendelse.

Motiveringen for undtagelsesreglen, der fortrinsvis vil komme til anvendelse ved større forbedringsarbejder, der gennemføres efter kendelse af landvæsenstretter, eller formidles af kommuner (f. eks. vejanlæg), er bl. a. den, at det synes rimeligt overfor ejerne, at det fulde beløb af sådanne bidrag, på hvis størrelse den enkelte ejer oftest ingen direkte indflydelse har, og som let lader sig oplyse, kommer til fradrag i grundværdien, idet der må være en formodning for, at de pågældende forbedringer i almindelighed vil virke værdiforøgende ved grundværdiansættelsen med et til bidraget svarende beløb. Det må derhos antages at medføre en betydelig lettelse af arbejdet for vurderingsmyndighederne, når de således ved ansættelsen af fradraget uden videre kan benytte de pålignede beløb, hvorom oplysning kan fås fra den pågældende offentlige myndighed.

Til §§ 19 og 20.

I § 15 i loven af 7. august 1922 er det bestemt, at såfremt der ved ansættelsen af en ejendoms grundværdi ikke er fremsat begæring om fradrag for forbedringer, uanset at sådant fradrag kunne være forlangt, skal der ikke ved fremtidige vurderinger kunne forlanges fradrag for de pågældende forbedringer. Denne regel, der jo også omfatter